

den dog for Forbrugsforeningernes Vedkommende endnu opretholdte Regel, at Forningens Virksomhed ikke maa strække sig ud over Medlemmernes Kreds. Den simpleste og retfærdigste Regel forekommer os imidlertid ubetinget at være den: under alle Forhold at stille alle ko-operative Foreninger, Andels- og Aktieselskaber ens i Henseende til Beskatning.

Store Betæneligheder rejse sig dernæst imod Indholdet af den nysnævnte Kommunkattelovs § 7, 2det Stykke. Disse Betæneligheder rette sig dels i Almindelighed imod det i Paragraffen foreslaaede System: at udfinde Skatteindtægten ved Tillæg til den virkelige Indtægt, hvilket findes lidet heldigt, dels og navnlig imod det Ligningsmyndighederne tilstaaede vide Spillerum til at forhøje eller nedsætte den udfundne Skatteindtægt „efter Lejligheden“ med henholdsvis indtil 35 og 65 pCt. Hele dette System og ikke mindst det sidstnævnte Spillerum aabner formentlig Adgang til en meget for vid Vilkaarlighed.

Særlig skal man derhos henlede Opmærksomheden paa den Adgang til at beskatte Indtægt, for saa vidt den flyder af fast Ejendom — „derunder Fabriksvirksomhed“ — 50 pCt. højere end al anden Næringsindtægt, som det anførte Sted gives Ligningsmyndighederne. Man finder det i det hele taget uheldigt at beskatte Indtægt af fast Ejendom højere end anden Indtægt, bl. a. fordi det i en Mængde Tilfælde — saaledes for de allerfleste, der drive Næring i egen Ejendom — vil være yderst vanskeligt at bestemme, hvad der er Ejendommens Indtægt, men dernæst ogsaa fordi den faste Ejendom forud svarer en særlig Skat (Ejendomsskyld) af hele sin Bruttoværdi; Beskatningen af denne Indtægt vil da let blive en Dobbeltbeskatning af Næringen, som sikkert ikke kan være tilsigtet af den høje Regeering. Men navnlig maa man nedlægge en bestemt Protest imod den højere Beskatning af Fabriksvirksomhed fremfor Handel, Haandværk og enhver anden Næring, hvortil de indskudte Ord „derunder Fabriksvirksomhed“ synes at give Adgang. Ikke alene vil det i vore Dage, hvor Maskiner finde Anvendelse selv i smaa Bedrifter, meget ofte være vanskeligt at afgøre, om en Bedrift er „Fabriksvirksomhed“ eller Haandværk, og man vilde ved saadan særlig Skat ofte ramme forholdsvis „smaa“ Folk (Begyndere) og derved vanskeliggøre den Udvikling i Retning af den størst mulige Anvendelse af Maskiner, som vi formentlig netop bør søge fremmet her i Landet; men den særlige Beskatning af denne ene Form af Næring vilde dertil staa i alt for skrigende Modstrid med det Princip „lige Beskatning af al Næring her i Landet“, som man fra Byerhvervenes Side maa lægge den største Vægt paa at søge gennemført.

I Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, § 14, Nr. 3, findes for fast Ejendom, som overvejende anvendes til Næringsbrug, den særlige Bestemmelse, som ikke skal gælde for andre faste Ejendomme, at der ved Ansættelsen af Ejendommenes formodede Salgsværdi skal „tages særligt Hensyn til den Indtægt, som Ejendommen, anvendt paa den omhandlede Maade, giver.“ Denne Bestemmelse vil i mange Tilfælde kunne give ganske vildledende Resultater, fordi det meget ofte ikke er Ejendommens, men Ejerens personlige Dygtigheds Skyld, naar sidstnævnte sidder i gode Kaar; men den Indtægt, som Ejeren skaffer sig ved sin personlige Dygtighed bør beskattes gennem Formue og Indtægt uden Dobbeltbeskatning gennem hans Ejendom. Dertil er Bestemmelsen i Strid bl. a. med det Princip, som af Lovgivningsmagten er lagt til Grund for den industrielle Kreditforenings Statutter.

I Forbindelse hermed skal nævnes, at det indtrængende bør tilraades, at naar Vurderingssummen for Byejeendomme, der overvejende anvendes til Ejerens Beboelse eller til Udleje, er udfunden i Henhold til de i Loven om Ejendomsskyld fremsatte Regler, da at foretage et vist Procent-Fradrag, forinden Ejendomsskylden beregnes. Naar nemlig efter Lovens Bydende dels opnaaede Salgspriser, dels den faktiske eller antagne Lejeværdi, dels Vurderinger til Laaneefterretning skulle lægges til Grund for Ejendommenes Værdisættelse, vil dette i en Flerhed af Tilfælde føre til en for høj Vurdering. Omstændigheder som særlig gunstig Beliggenhed, Spekulationskøb af nærliggende Grunde o. lign. vilde næsten al Tid skabe overdreven „Værdi“ og derved overdreven Ejendomsskyld. Det ny Værdiprincips Indførelse gaar desuden uforholdsmæssig haardt ud over ny Ejere, der have maattet udbetale de tilfældige Forholds Merværdi kapitaliseret i Købesummen til de oprindelige Ejere, og som vel at mærke have gjort dette under Forudsætning af de nu bestaaende Ejendomsskatte-Forhold, om hvis Urørlighed der gennem Menneskealdre er bleven skabt en sikker Forventning. Herpaa vil der nogenledes raades Bod ved, at der, som foreslaaet, gøres en vis be-